

Psalmistul

Alexandru Cristian

Lângă crucea de lemn, în genunchi,
ridică ochii blânzi spre cer,
mângâie soarele cu privirea lui,
buzele sunt sub razele soarelui,
eterul îl îmbrățișează
un tainic sunet se aude în văzduh...

Este glasul mai dulce ca o harpă,
este sunetul oștirii cerești,
cântă împreună cu îngerii.
Însuși Rafail îl ține de mână,
fila de pergament îi scapă jos,
este sărată și transparentă.

Păcatele multe îi năpădesc gândul,
îl macină ca o moară de fier,
diavoli îl pălmuiesc dar el
se luptă și strigă Doamne miluiește-mă.

Psalmul ultimului păcătuitor,
lumea surdă trece pe lângă el,
mașini, zgomot, muzică, vorbe de ocară,
el plânge și rupe lumea cu slova sa.

Îngeri negri joacă pe oameni,
îi zdrobesc cu venin și vorbe ca fumul,
el tămâie cu vorbele omenirea.
Unul se oprește, îl face nebun,
altul îl plesnește mulți îl sclipă,
în spate o sabie îl apasă,
este de foc și lumină,
lângă el un văl mare alb îl acoperă...
Maica Sfântă îl învește
să nu-i fie frig, el bucuros plânge
cu lacrimi dulci de suferință.

Urlet de furie se aude lângă el,
este dezamăgirea marelui vrăjmaș
biciuit de vorbele sale,
iar lumea oarbă trece pe lângă el...

Lacrimile sale spală păcate și suferințe
dar lumea le șterge cu furie,

murdărindu-se cu pasiune din nou...
nu mai are lacrimi, ochii ca două găuri
sunt plini de miros de sfinte moaște.

Oasele i se micșorează, pielea se stafidește
în jurul său miroase a tămâie, a mir,
smirna îi curge printre degete...
pucioasă și foc e mai departe
în ele se mistuie oameni,
case, mașini, orașe, țări,
un ultim suspin se aude
în acest vacarm
un psalm apocaliptic,
un ultim răgaz de mântuire
apoi.... cenușă și moarte.